

VECKOBLADET

2015:7

150227

41:a årgången

LÖRDAGSMUSIK

Helgeandskyrkan

28 februari kl 17

”Musiken hemma hos oss...”

Elever från LIMUS

MEDLEMSMÖTE



Vänsterpartiet i Lund

Tid: Söndagen den 1 mars kl. 13.00

Plats: ABF Kiliansgatan 9 Lund. (våning 3)

TEOLOGISKT CAFÉ

IKT - Institutet för Kontextuell Teologi - har som vanligt Teologiskt café första måndagen i månaden, alltså 2 mars. Vi håller till på Allhelgonagården invid Allhelgonakyrkan i Lund och börjar klockan 19.00. Först fikar vi en halvtimme (20:-), därefter börjar samtalet.

Vi väljer tillsammans ett ämne som känns aktuellt ut ett kontextuellt perspektiv, och sedan vrider och vänder vi på det fram till klockan 21. Alla som har en tro av något slag eller som vill diskutera tro och liv i vår tid är hjärtligt välkomna!

DOC LOUNGE: BIKES VS CARS 3 MARS

Doc Lounge Lund är tillbaka! Säsongstart med exklusiv förhandsvisning av Fredrik Gerttens senaste film.

Efter Bananas!* och Big Boys Gone Bananas! kommer nu Fredrik Gerttens nya film Bikes vs Cars, som utforskar det trafikdrama som pågår runtom i världen varje dag. Vi är stolta att få förhandsvisa den efterlängtrade och omtalade dokumentären som tar ett grepp om cykelns samhällsförändrande roll i en pågående trafikrevolution!

SYNOPSIS: Klimatförändringar och trafikstockningar gör att många människor istället tar till cykeln. Men dålig stadsplanering och bilkaos skördar varje dag ett stort antal cyklisters liv och många kräver nu säkra cykelbanor.

Aktivister och politiker som arbetar för en förändring ställs emot en miljardindustri som gör allt i sin makt för att hålla samhället bilberoende. Idag finns det en miljard bilar i världen, år 2020 räknar man med det dubbla. Det är en ojäm kampf som förs i städer som Los Angeles och São Paulo mot den gigantiska bilindustrin samtidigt som Köpenhamn visar på en annan framtid... Bikes vs Cars följer cyklisternas kamp mot ett bildominerat samhälle och visar de revolutionära förändringar som kunde ske om städer övergav sitt bilcentrerade fokus.

Engelskt tal / Engelsk textning

Tisdag 3 mars 2015

Öppnar kl. 19:00 / Börjar kl. 20:00

Pris: 80 kr, Student/Pensionär: 60 sek / Ingen åldersgräns



SOM DET KAN BLI!



*Moderatledaren hade uppenbara problem med geografin när hon besökte Falun. Detta har inspirerat många till satiriska bilder, däribland Goja, VB:s saknade "hovtecknare".
Välkommen tillbaka!*

Kartan nedan hittade jag på twitter och den förklarar på ett tydligt sätt hur det kunde bli på detta viset.



Tre mytomspunna platser i södra Lund av Gunnar Stensson

St Lars, St Lars begravningsplats och Flackarps mölla är tre vackra och spännande kulturminnen i södra Lund. Tragiska och lite magiska.

Möllan är äldst, uppförd 1868, alldeles före det industriella genombrottet, vilket man kan se på det invecklade maskineriet som består av kugghjul tillverkade av trä (avenbok som är ett mycket hårt träslag). Konstruktionen är hämtad från Holland och kvarnen är alltså en så kallad holländare. Det innebär att huven är rörlig vilket gör det möjligt att ställa in kvarnvingarna efter vindförhållandena.

Alldeles intill möllan ligger St Lars begravningsplats där drygt 2000 olyckliga patienter/interner fick sina anonyma gravar. Den anlades 1895 och är nu en vacker äng med trädrader och utsikt över jordbrukslandskapet mot Höje å och Lund. Gravarna är utmärkta med rostiga metallstavar.

St Lars är kanske mindre känt än Beckomberga, Sveriges största mentalsjukhus, som Sara Stridsberg förra året skrev en uppmärksamman roman om. Men St Lars byggdes i psykiatrins barndom 1879 och är 50 år äldre än Beckomberga. St Lars har en intressant medicinsk historia och en kulturhistoria som omfattar namn som konstnären Carl Fredrik Hill och poeten och översättaren Eric Hermelin.

Lunds turistcentrum borde erbjuda natursköna och intressanta promenader genom Sankt Lars, förbi begravningsplatsen och till Flackarps ståtliga mölla under sommarhalvåret.



Som framgår av en artikel i SDS idag (25/2) vill föreningen Skånska möllor att någon ska ta över ansvaret för den ståtliga möllan. Den ligger precis innanför gränsen till Staffanstorps kommun och föreningen har därför först vänt sig dit med en förfrågan. Kommunstyrelsen i

Staffanstorp har dock svarat nej.

Det vore ur närhetssynpunkt mycket lämpligare om Lund i någon form kunde ta över ansvaret för möllan. Den ingår på ett naturligt sätt i Lunds kulturhistoria. Kanske kunde Kultur- och fritidsnämnden upprätta någon sorts samarbetsavtal med föreningen Skånska möllor.

En annan möjlighet vore att Lunds stift engagerade sig. Begravningsplatsen med sin mänskligt tragiska historia ligger alldeles intill möllan som skuggar den på kvällarna.

Eller kanske Kulturen?

Klostergårdens byalag har arrangerat vandringar till möllan och av Skånska möllor erbjudits att ta över ansvaret, men eftersom Byalaget är en helt ideell förening är våra möjligheter begränsade till ett erbjuda någon vandring och eventuellt hjälpa till med enkel tillsyn.

I slutet av mars arrangerar föreningen Skånska möllor ett möte för folk som är intresserade av Flackarps mölla. Det vore önskvärt att representanter för Lunds kommun och stiftet också deltog. Möllan är ett verkligt landmärke i södra Lund.

Vädjan riktas till läsare med intresse att medverka och till representanter för kommunstyrelse och fullmäktige och ledamöter i Kultur och fritidsnämnden som då och då tittar i VB.

HAR VI EN ANNAN REGERING NU? AV GÖRAN PERSSON

Frågan kan tyckas märklig. Att jag ställer den nu beror på de senaste turerna kring Sveriges avtal med Saudiarabien om krigsmaterielexport.

Att stats- och utrikesministern så social-demokrater de är har kommit överens om att fortsätta samarbetet med diktaturen i Saudi förvånar mig inte, det var länge sen jag förväntade mig ryggrad eller moral därifrån. Som vanligt följer man sina storasyskon, Saudi skall man samarbeta med men IS skall man bekämpa på alla sätt. Nedan finns en jämförelse mellan rättsordningen i Saudi och de IS-kontrollerade områdena. Hur den minimala skillnaden i denna tabell kan resultera i denna gigantiska skillnad i synen på dessa båda regimer är för mig obegripligt.

Det som knuffade mig över kanten till denna artikel var det cyniska uttalandet i tisdagens Aktuellt av IF-metalls ordförande: "Uppsägning av avtalet skulle innebära stora svårigheter för svensk vapenindustri att komma till en viktig tillväxtmarknad". Vad innebär detta?

Mellanöstern är en viktig tillväxtmarknad för

Crime and punishment:		
	Islamic State	Saudi Arabia
Crime:	Islamic State punishment:	Saudi Arabia punishment:
- Blasphemy (insulting God, the Prophet, the religion) - Acts of homosexuality - Treason - Murder	 Death	 Death
- Slander - Drinking alcohol	 80 lashes	 At discretion of judge
- Adultery (if married)	 Death by stoning	 Death by stoning
- Adultery (if not married)	 100 lashes and exile for a year	 100 lashes
- Stealing	 Amputation of hand	 Amputation of right hand
- Banditry (theft)	 Amputation of hand and foot	 Amputation of hand and foot
- Banditry (murder and theft)	 Crucifixion	 Death

vapen industrin, tror fan det när det pågår krig och inbördeskrig i så stor del av regionen. Hur mycket blod och död är en metallarbetarlön värd? Att en av svensk arbetarrörelsens ledande företrädare är så öppet cynisk är som om arbetarrörelsen glömt alla lärdomar från vietnamären. Finns det någon i det ledande s-garnityret som aspirerar på Olof Palmes roll? Det räckte inte att rösta bort alliansen, vad fan gör vi nu?

VAD HÄNDER I FULLMÄKTIGE? AV STEN H

VB behandlar numera inte så ofta vad som händer i kommunfullmäktige, men ibland kan det ju vara roligt, åtminstone för oss kommunalpolitiknördar, att kolla in läget. Är det t.ex. sant att det med rådande majoritetsförhållanden, där det är en S+Mp+V+Fi –minoritet som styr, att allt intressant numera försiggår i kommunstyrelsen och nämnderna? Tja, döm själv.

En tveksam kredit

Nu skulle man besluta om man skulle bevilja en rörelsekredit om 35 miljoner till Science Village Scandinavia AB, ett bolag som har till uppgift att hantera markstycket mellan ESS och MAX IV för att där så småningom uppföra byggnader med t.ex. forskarhotell, laboratorieanknutna företagsenheter och vetenskapsrelaterade arrangemang. Nu har kommunen som policy att inte bevilja krediter av den här typen även om det är till låntagare som kommunen har del i. Men det skulle man ändå göra, ville majoriteten i kommunstyrelsen. Sen ingick et i bilden att marken som kommunen köpt billigt hade lämnats till bolaget för någon miljon trots att man kunde förutspå att marken om allt gick enligt ritningarna skulle vara värd några hundra miljoner.

Allt var helt schysst tyckte kommunalråden Wallin och Almgren och fick stöd av Mats Helmfrid. Opponent var bara FörNyaLund (FNL) genom Börje Hed. Kommunen hade satsat många gånger mer i bolaget än de andra delägarna regionen och universitetet. Och att det hela nu låg inom ett bolag förhindrade demokratisk insyn. Hans-Olof Andersson (SD) hade också invändningar mot rörelsekrediten.

Euforin blomstrar

In på scenen trädde då den gamla kommunalpolitiska räven Lars V Andersson (c) och sa att hela hanteringen av Brunnsjögs-projektet präglats av eufori bland de stora partierna och en överdriven optimism – det finns inga riskfria krediter!

Jan Annerstedt (FNL) var på samma sätt kritisk mot det komplicerade spelet i Lund mellan bolag och kommun och hur nämnder som skulle kunna hantera sådana stadsbyggnadsfrågor nu helt sattes åt sidan. Är det bra för demokratin?

Kort sagt: Frågor och kritiska hållningar som hade varit självklara för den gamla vänstern i Lund lämnades nu över till FNL, detta utan ett kritiskt ord från V.

Pålssons Arena

Ja, så var det Arenan, det pengaslukande och svårarvända schabraket som nu helt skulle övergå till kommunen efter att ha varit samägt med glasmästare Pålsson. Den blev vi pålurad av glasmästaren sa faktiskt Mats Olsson (V), men det nappade tyvärr ingen på. Det hade kunnat bli lite sanningsägande om att när det är tal om publikarenor tappar kommunerna allt ekonomiskt förnuft.

Investeringar och klimatpolitik

Så var dags för ett brev till tekniska nämnden från Karin Svensson Smith (Mp) som helt enkelt ville att kommunen inte skulle göra investeringar som saboterade kommunens klimatpolitik – tänk t.ex. de nya motorvägsavfarterna. En mycket rimlig önskan som borgarna påstod var en principfråga som inte kunde hanteras i nämnden utan nu hänvisades till fullmäktige, dessutom med en förvrängning om att hon ville motsätta sig alla väginvesteringar och var emot vägunderhåll. Det blev en massa inlägg om lämpligheten av att skjuta frågor till fullmäktige, men uppblandat med inlägg som handlade om den underliggande sakfrågan om kommunala investeringar som saboterar klimatpolitiken. Alltså en klassisk stridsfråga i fullmäktige. Men V hade inget att tillföra i den frågan.

Dyster abdikation

Det var så långt jag hade ork att lyssna, men jag måste nog säga att jag blev nedslagen. Internt i V:s kommunalpolitiska kretsar betonas ständigt hur annorlunda situationen är nu jämfört med när vi var i ren opposition. Det tycks som om det har satt ner temperaturen och debattviljan i partiets offentliga debatt och därmed förlorar partiet en del av sin själ. Tänker verkligen Vänsterpartiet abdikera från rollen som opponenter och ifrågasättare, till förmån för partier som FNL och SD? Då är vi snart illa ute, menar jag.

DÖDSSKJUTNINGEN AV OMAR EL-HUSSEIN ETT NEDERLAG FÖR DEMOKRATIN AV GUNNAR STENSSON

Vid tiotiden på lördagskvällen lämnade Omar el-Hussein det internetkafé där han pustat ut efter mordet vid Krudttönden på eftermiddagen och det vid synagogan på Krystallgade ett par timmar senare.

Han strövade längs de folktomma gatorna i närheten av Mjölnerparken där han hade sin bostad. Då och då såg han en polisbil i en korsning. Han hade svikit Kalifatet. Han insåg att han snart skulle gripas. Han ville hellre dö. Han kramade pistolerna i jackfickorna.

Vid femtiden på morgonen släntrade han neråt Svanevej mot Nörrebro station. Den blåsiga gatan låg öde, men ibland tyckte han sig skymta mörka gestalter bland skuggorna längre bort.

Poliserna hade bevakat honom en god stund. Nu väntade de i skydd av ett grönsaksstånd utanför en butik. De såg honom långsamt närma sig med uppfälld huv och händerna i fickorna. De osäkrade sina automatvapen.

När de anropade honom drog han upp pistolerna och avlossade ett par skott. Poliserna svarade med en skur av kulor. Han föll genast men släpade sig närmare elskåpet där han blev liggande stilla. Han hade lyckats.

Det skedda är ett nederlag för demokratin och det danska samhället. Omar el-Hussein avrättades på öppen gata. Han borde ha gripits levande. Som Anders Behring Breivik den 22 juli 2011. Som John Ausonius den 12 juni 1992. Som Peter Mangs den 9 november 2010.

Mycket talar för att det hade varit möjligt. Den största risken hade varit Omar el-Husseins eventuella självmordsbenägenhet.

Som Anders Behring Breivik, John Ausonius och Peter Mangs borde han ha fått framlägga sin sak inför rätten, förhöras av åklagare, få sin mentala status prövad och slutligen dömas. Då skulle hans tillvägagångssätt, förvridna verklighetsuppfattning, motiv, avsikter och

medskyldiga ha avslöjats.

Nu dog han i stället i en eldstrid mot övermakten och blev ”martyr”. Hans dåd lördagen den 14 februari blev en del av ett ”heligt krig”. Publiciteten blev ett mått på hans ”framgång”. Han har redan fått beundrande lärjungar, beredda att följa hans väg.

Man bör ha detta i åtanke i det fortsatta arbetet mot den våldsbejakande extremism som IS står för, även i Europa. Det viktigaste är inte att utrusta polisen med automatvapen, det kan i många sammanhang vara kontraproduktivt, utan att lita till rättsstaten och ett fungerande, kanske på somliga punkter reformerat, rättsväsende och förebyggande sociala åtgärder inom utbildning och arbetsliv, jag kan tänka mig många.

MOTION OM ATT STRYKA MENINGEN OM ATT "VI LÅTER ALDRIG ÄNDAMÅLEN HELGA MEDLEN..."

AV ABE BERGEGÅRDH, CLAS FLEMING OCH MÅNGA FLER

*Intern partipolitik är oftast just intern men ibland smyger det sig in en punkt av lite mer allmängiltigt intresse. Därför tycker VB att denna motion från vänsterpartister i Lund till skånedistriktets verksamhetsplan förtjänar lite vidare spridning. Motionen rör vid en fråga som många politiskt intresserade funderar över: Finns det "oheliga allianser" i politiken, sak eller parti, vilket styr?
red*

Det finns fraser som låter bra, men i praktiken är ohållbara och kontraproduktiva. En sådan har smugits sig in i verksamhetsplanen. När verksamhetsplanen i övrigt andas pragmatism och öppenhet inför att man lokalt har de bästa förutsättningarna att bedriva politik så hävdas plötsligt att ”vi låter aldrig ändamålen helga medlen”. Ja, det står faktiskt aldrig.

Det är raka motsatsen till en marxistisk hållning. Marxismen – som partiprogrammet vilar på – är tvärtom instrumentell. Det innebär att man är öppen för att testa de verktyg som fungerar för att nå målet, att ändamålet faktiskt helgar medlen, ett ständigt sökande och omvärderande för att uppnå effektiva strategier utifrån de skiftande omständigheterna i den verklighet som klasskampen pågår. Principiella hållningar i metodval riskerar tvärtom stå i vägen och försvårar den politiska kampen och kan få direkt absurda konsekvenser.

Ett sådant exempel är hållningen till SD. För närvarande är de tungan på vågen i många kommuner och regioner i Sverige. De har samtidigt i vissa frågor lagt sig väldigt nära vår hållning, t ex driver de viss avprivatisering (som ambulansverksamhet) och vill avskaffa delade turer. Det innebär att det händer att de bokstavligen kopierar våra förslag och lägger dem som egna. Att i det läget rösta emot vår egen politik för att det råkar komma från SD och i nästa andetag lägga vår egen likalydande motion men då hoppas att SD stödjer den är inte bara absurt. Det är ren sandlåda som är omöjligt att förklara för en vanlig väljare.

Det här agerandet spär inte bara på politikerförakt utan stärker SD:s bild av att de är det enda oppositionspartiet som står mot sjuklövern och har motsatt verkan: man gynnar SD som framstår som resonabla medan vi betar oss som tjuriga barn.

I Grekland styr nu Syriza tillsammans med Oberoende greker. Det senare partiet är ett nationalkonservativt högerparti som ligger den ortodoxa kyrkan nära och är motståndare till mångkulturalism och invandring. Däremot är de starka motståndare till Trojkans agerande i Grekland. Då Kommunistpartiet KKE vägrade samarbeta var det Oberoende greker det enda alternativet för att få en majoritet i parlamentet för en politik mot åtstramningspolitiken. Hade

de intagit en principiell hållning, att ändamålet aldrig helgade medlen, hade de inte kunnat göra det utan hade snällt få gå i opposition med sina 49,7 procent av mandatet (149 av 300) till de europeiska bankdirektörernas jubel.

Generella riktlinjer är bra, men varje situation måste bedömas utifrån sina speciella omständigheter, därför anser vi att meningen ”Vi låter aldrig ändamålen helga medlen och stödjer fullt ut de riktlinjer som partistyrelsen tagit kring hanterandet av rasistiska partier i parlamentariska församlingar” stryks.

SKALL PALESTINIERNÄ ÅTER FÅ BETALA FÖR ANTISEMITISMEN?

AV GUNNAR OLOFSSON

Nya attentat mot judar i Europa, och Israels premiärminister uppmanar de europeiska judarna att flytta till Israel. För att få ”säkerhet”. Flera tusen franska judar har redan flyttat. Även i Sverige höjs röster för emigration. Men vad skall man flytta till?

År 1947 fick palestinerna, som en direkt konsekvens av judeförföljelserna i Europa, finna sig i att deras land plötsligt delades - och gavs till människor som de själva aldrig deltagit i någon förföljelse av. Den judiska befolkningen, som då ägde omkring 6% av marken, fick med ens över hälften av landet medan palestinerna, 70% av befolkningen, fick behålla 42%. Väl förberedda judiska terrorligor lade sedan beslag på ytterligare mark, rensade etniskt över 500 samhällen - och så kunde Israel utropas på 78% av Palestinas territorium. Det är där vi står idag.

När Israel nu också med militär, bosättningar, murar och stängsel håller på att lägga beslag på även de sista delarna av Palestina, kommer frågan upp. Är det dit man vill att de oroad judarna i Frankrike, Danmark och Sverige skall flytta? Vad händer då med relationen till palestinerna? Alla flyktingar, fördrivna palestinier, i läger i Libanon, Syrien och Jordanien, som inte tillåtits att återvända? Skall de bli kvar där för evigt? Ersättas i Palestina av europeiska judar? Är det meningen att palestinerna nu skall betala det slutliga priset för antisemitismen i Europa – och helt berövas sitt land?

Vad kan då göras? Den nationella samordnaren mot våldsbejakande extremism, Mona Sahlin, sade nyligen att de muslimska samfundet borde ta ett större ansvar för att motarbeta religiöst betingat våld. Detsamma borde även gälla de judiska församlingarna. Man kunde till exempel försöka hindra svenska medborgare att åka till Israel för att delta i den israeliska arméns terror mot palestinerna. Man kunde låta bli att uppmuntra judisk invandring till ockuperat område, sluta upp att anordna stödaktioner för Israel under pågående massakrer i Gaza och säga nej till samröre med sverigedemokrater som Ted Ekeröth - som fått pris från den sionistiska federationen för sina insatser för judisk immigration i Palestina.

Det är självklart att judar måste känna sig trygga, och kunna stanna i Sverige. Alla måste hjälpas åt att se till detta. Antisemitism är och förblir ett europeiskt problem. Det måste lösas här, och inte lastas över på människor någon annanstans.

YTTRANDEFRIHETENS GRÄNSER AV GUNNAR STENSSON

Sveriges radio tillåter Israels Stockholmsambassadör att kollektivt skuldbelägga muslimer

”Helena Groll frågade i tisdagens Studio Ett (17/2) Israels Stockholmsambassadör om inte

judarna hade något ansvar för den tilltagande antisemitismen i Europa -//- Det ligger i intervjuandets metodik att man ställer kontradiktoriska (motsägande) frågor. Det var just vad Helena Groll gjorde -//- Den israeliske ambassadören lyckades med bedriften att förklara tilltagande europeisk antisemitism med att det numera finns så många muslimer i Europa. Det hade varit rimligare att klippa bort vad ambassadören tyckte än vad Helena Groll frågade.” Mats Svegfors, vd för Sveriges Radio 2009-2012. *DN 24/2*

Yttrandefrihetens gränser

VB har alltid hyllat och tillämpat yttrandefrihet. Det har Sveriges Radio också gjort. Men yttrandefriheten är långt ifrån oproblematiserad i verkligheten som citatet ovan visar.

Av rädsla för Israellobbyn klippte radioledningen bort Helena Grolls berättigade fråga om judarnas medansvar. Hon fick utstå en mediestorm för påstådd antisemitism (eller omdömeslöshet). Ingen försvarade yttrandefriheten.

Vårt svar bör bli att deklarerat: Vi är Helena Groll. (Vilket är vad Mats Svegfors i praktiken gör.)

Jan Guillou hävdade i söndagens Aftonblad (22/2) att vi bör fokusera på hatet mot muslimer eftersom det är mycket mer utbrett, ett påstående som också det mötte en storm av kritik på ledarsidorna

Israels ambassadör Isaac Bachman tilläts i Studio S bryta mot lagstiftningen om hets mot folkgrupp med sitt påstående att den växande antisemitismen beror på invandringen av muslimer. Som om inte antisemitismen vore förankrad i svensk och europeisk kultur!

Censur och självcensur i Sveriges radio, alltså. Ni tror kanske att yttrandefrihetsliberalerna försvarade den? Inte alls! Tvärtom!

Heidi Avellan tyckte att Helena Groll aldrig borde ställt frågan om vilket ansvar judarna själva har för antisemitismen. Hon skriver: ”Sveriges radio insåg sitt grova fel, bad om ursäkt och klippte bort detta från sändningsarkivet”. Hon upptäckte över huvud taget inte att Israels ambassadör tilläts bryta mot lagen om hets mot folkgrupp. SDS 21/2.

Författaren Theodor Kallifatides publicerade i DN (23/2) en tänkvärd artikel om yttrandefrihetens gränser under rubriken ”Demokratin sticker sig själv likt en hotad skorpion.”

Där påpekar han att också åsikter är handlingar eller tvingar fram handlingar. Ofta är de dödliga vapen. ”I alla krig angriper man varandras tro och symboler.”

Kallifatides menar att alla principer – även yttrandefriheten - bör underordnas principen om alla människors lika värde.

”Vi kan inte dela in mänskligheten i sådana som har makt och rätt att kränka andra och sådana som får stå ut med detta.”

Kanske var artikeln en reaktion på de två helsidor med abstrakt försvar för obegränsad yttrandefrihet, författade av respektive Lena Andersson och Heidi Avellan, som publicerades i DN och SDS lördagen 21/2.

Heidi Avellan angrep i sin artikel både Ann Heberleins uttalande i Agenda (15/2) att ”vi måste fundera på om det är värt det” (om t ex publicerandet av Mohammedkarikatyrer) och Åsa Linderborgs formulering i Aftonbladet (14/2): ”Jag är så trött på att dessa gränser alltid ska testas på muslimer.”

Heidi Avellans tillämpade tryckfrihetsideologi är enkel. Kritik mot judar och israeler ska censureras och angrepp på muslimer publiceras. Hon slutar sin virriga, men ideologiskt

helgjutna, artikel så här: ”Men det är inget skäl att hos oss betrakta ordet som bara villkorligt frigivet. För att någon blir ledsen. Eller går bärsärkagång med automatvapen.”

Inte underligt att Kallifatides blev upprörd. Liksom Mats Svegfors.

Lena Anderssons artikel ”Den onödiga nödvändigheten” har förstås en helt annan logisk stringens. Problemet är att den bygger på den felaktiga tesen att de som förordar återhållsamhet gör det av skräck inför (det muslimska) våldet. Eller är tesen ett påstående? Ann Heberlein och Åsa Linderborg är fega.

Påståendet faller på sin orimlighet. I dagens liberala debattklimat krävs det mod att fokusera på hatet mot muslimer och diskutera yttrandefrihetens gränser. De som ändå gör det, gör det av hänsyn inför medmänniskorna, av kärlek, inte av skräck.

Som Theodor Kallifatides skriver: ”Vi kan inte dela in mänskligheten i sådana som har makt och rätt att kränka andra och sådana som får stå ut med det.”